

Трета глава КОНТРОЛНОТО

Най-после, след упорита борба, физичката постигна своето и всички ученици правеха контролно, макар че много все още мърмореха и негодуваха. Но никой нямаше смелостта да не пише, защото и никой нямаше смелостта да получи двойка. Емо пак се провикна:

- Няма смели хора в този клас, бе! Няма!

Но и той продължи да пише за релефа на Луната. И той нямаше смелост, макар че осъждаше другите. Наистина, и да пишеше, и да не пишеше, за него беше все едно, е, не съвсем все едно, но да речем, защото не знаеше почти нищо, не беше си чел урока и изреждаше само това, което си спомняше от миналия час по астрономия.

До него Славчо пухтеше, въртеше се, мъчеше се да препише от тетрадката, да види някой чертеж, но учителката все гледаше към него. А през това време повече от половината, какво ти повече от половината – целият клас преписваше – кой от тетрадката, кой от учебника, кой от съучениците си.

Разбира се, физичката забеляза няколко души, но си мълчеше. Явно щеше да им направи “мръсно”. Но преписвачите не се смущаваха. Някои се успокояваха, че астрономията не влизаше във въпросника за матурата, други се успокояваха, че на изпитване ще изкарат повече, трети изобщо нито се успокояваха, нито се смущаваха.

Славчо продължаваше да пухти и сумти, да се върти и надига, да мърмори и проклина и учителката по физика, и

училището, и астрономията, и всички учители. Емо продължаваше да се поти, да пише каквото му дойде на ума, да си напруга мозъка, но написаното си оставаше все още малко. Той погледна в листа на Славчо и забележа, че съченикът му пишеше по задачите от същата група.

- Славо, защо пишеш същото?

- Карай!

- Ами ако загрее?

- Голямо чудо!

- Добре, няма да си дадем един след друг контролните.

Емо пак се заби в листа си, на който имаше едва няколко реда, написани трудно, с голяма мъка, а буквите бяха изписани като от някой самообразоващ се.

- Ей, Емо – обади се Славчо, – какво беше онова, дето разправяше физичката, че се получавало както когато ври качамак?

- Май че от лавата нещо беше – смънка Емо.

- Ама какво от лавата?

- Циркуси, циркуси, май че беше.

- Кратери? - попита тихо Славчо.

- Да, то е все същото.

- Добре, ще го напиша.

- За качамака ли?

- Да, ами как?

- Ти си луд, бе!

- Ами как да й го обясня?

- Няма да й го обясняваш.

- Ами ако рече нещо?

- Какво ще рече! Не виждаш ли, че тя едвам се сети за качамака тогава. Или просто й хрумна. Аз съм виждал и

друго да прави така мехури и да се пукат. Мисля, че не е било качамак.

- Ами какво?

- Не зная.

- Аз ще пиша за качамака.

- Стига, бе! Стига си се излагал.

- Голямо чудо!

И Славчо наистина написа, че лунните кратери се получавали от лавата, както се пукат мехурите на връщ качамак.

Емо го гледаше през това време и такъв смях го напуши, че не се въздържа и се изсмя с глас. Целят клас го последва, макар че не знаеха за какво се смеят.

- Тихо, ученици, тихо! – извика физичката. – Имате още петнайсет минути.

Смехът затихна и класът се успокои. Славчо попита Емо:

- Какво знаеш за звездното време?

- Абсолютно нищо! За пръв път го чувам.

- Я питай отпред.

- Аз с тая не говоря – каза с презрение Емо, като посочи седящата пред него Дора, но тъй че да го чуе целия клас.

- Скарал ли си се? – запита Славчо.

- Не е важно. Да върви по дяволите. Я питай Елито.

- Тя е далеко.

- Как ще е далеко. Питай я.

- Ей, ей! Ели! – тихо подвикна Славчо. – Ели!

Елито не се обръщаше, но физичката поклати с глава. Когато погледна на другата страна, Славчо пак опита:

- Ели! Ели!

И този път тя не се обърна.

- Опитай с Мариана – каза Емо.
- Мери! Мери! – извика с тих глас Славчо. Мери, както наричаха Мариана, се обърна.
- Какво искаш, бе!
- Какво е звездно време?
- Отде ще знам!
- Кажи, де!
- Не знам!
Опитът с Мариана също пропадна.
- Айде, де! Питай Дора – подкани Емо съученика си.
- Доро! Доро! – бутна я Славчо. – Какво е звездно време?
- Ето тука съм написала. Виждаш ли го? – показва Дора листа си.
- Да – отвърна Славчо.
- Препиши го.
- Чакай малко. Така!
- Олрайт ли е? – попита тихо Емо.
- Да.
- Онези мръсници ще ги вземат дяволите! – закани се Емо на Елито и Мариана.
- Пускай ги да пасат! – пренебрежително махна Славчо.
- Тъй е, де, и без тях мина, ама какво им струваше да кажат. Сякаш не си бяха отворили учебниците под чиновелите. Всичко преписаха. Сигурен съм, че и третата задача също – негодуваше Емо.
- Те ще си платят за дяволъка – успокой го Славчо.
- Кой знае!
- Рано или късно ще ги спипат, както преписват тъй смело.

- Смелите не ги хващат, ама те са страхливи и затова ще ги хванат.

- И ние не бяхме смели. Ти казваше, че няма смели в този клас, но и ние не бяхме.

- Е, да. Много лошо щеше да стане, ако се бях отказал да правя контролно. Миналата година си спомняш как ритнах тебешира, когато се отказах да говоря и тя ме изгони – оправда се Емо.

- Тя постъпи много подло.

- Да, тя винаги постъпва подло. Тя си е подла по рождение. Сигурно има засегнат мозъчен център и затова е такава маниачка – каза Емо с малко по-висок глас. – Тя прекалено много се престарава. За младите учителки не е полезно да се престарават толкова.

- Полезно е – поправи го Славчо, – полезно е, защото се издигат в очите на директора.

- Тя е голяма подлизурка в такъв случай – възнеговува Емо.

- Какво да се прави!

- Стига сте приказвали! – обърна се Росина от предния чин, която седеше с Дора и беше голяма зубрачка.

- След пет минути би звънеца, а след още пет физичката събра контролните само на тези, които беше видяла, че не преписваха.

- Киро се смееше и късаше контролното си, когато физичката излизаше.

Тя не му го беше взела и сега на него му беше весело. В такива случаи учениците се радваха, но без да знаят защо.

На Емо и Славчо физичката им взе контролните и дори им каза, че само заради честността си те заслужават тройка.

- И този час свърши – въздъхна Славчо.

- Свърши, ама ще видим после като ни изпраска по една цвайка на контролните – песимистично изрече Емо и в този момент би звънецът за влизане в клас.